

Boekrecensie.

Liesbeth Hogendoorn. Wat doet ie dan? KynoLibris. Almere 2013. Prijs 21,50

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant.

Op de achterflap staat te lezen wat je van dit boekje mag verwachten: “De meest gestelde vragen over de opvoeding van een nieuwe pup en de antwoorden om te helpen tijdens de socialisatie en ontwikkeling van een nieuw gezinslid”. Liesbeth Hogendoorn, die samen met haar man hondenschool Delphi in Almere runt, vertelt in haar voorwoord dat ze zich ernstig heeft afgevraagd of ze dit boekje wel moest schrijven. Er zijn immers al rijen boeken over dit onderwerp. De vele, uiteenlopende vragen die haar cursisten haar stelden, overtuigden haar er echter van dat het toch in een behoefte zou voorzien.

De vorm die is gekozen is dan ook die van vraag en antwoord. Het grootste deel van de ruim veertig hoofdstukjes begint met een vraag. Waarom plast mijn pup niet buiten, maar wel binnen? Waarom eet mijn pup alles van straat? Wanneer laat ik mijn pup spelen en met wie? In heel korte stukjes van een of twee bladzijden geeft Hogendoorn daar vanuit haar eigen visie antwoord op. In de laatste tien hoofdstukjes geeft ze ook nog wat aanvullende tips en adviezen over uiteenlopende onderwerpen waar Hogendoorn blijkbaar graag ook nog wat over kwijt wil, zoals andere huisdieren, kinderen in huis, angst, hoe leert een hond en je verantwoordelijkheid als eigenaar. Ook ervaring uit cursussen die zij zelf geeft, zoals ‘ Naast de fiets of naast de step’ en ‘Impuls Controle’ komen nog even aan bod.

De antwoorden die Hogendoorn geeft, zijn een mengeling van gezond verstand adviezen en persoonlijke ervaringen, gecombineerd met recente inzichten over gedrag en opvoeding zoals die - naar we mogen hopen - verkondigd worden op de meeste hondenscholen die op een hond-vriendelijke, positieve manier cursussen aanbieden. Ze behandelen een onderwerp niet uitputtend en ook niet altijd even systematisch. En daar schuilt naar mijn mening gelijk ook een gevaar in. Aanvullende of verduidelijkende informatie over hetzelfde onderwerp, zoals wandelen, komt soms in verschillende hoofdstukjes terloops ter sprake. Het is daardoor niet altijd (gelijk) duidelijk hoe bepaalde dingen opgevat moeten worden. Wie hap snap een paar hoofdstukjes leest als antwoord op een bepaalde vraag, kan daardoor op een verkeerd been gezet worden. Je zou bijvoorbeeld wel eens kunnen gaan denken dat het niet verstandig is om met een volwassen hond flinke lange wandelingen te maken.

Dit boekje is dan ook niet het meest geschikte als je op zoek bent naar een op zichzelf staande, systematische handleiding voor de opvoeding van een pup. Dergelijke boeken bereiden je echter (meestal) niet voor op de vaak wat chaotisch verlopende praktijk van alledag. De kracht van dit boekje – en toegevoegde waarde - is dan ook dat het de hondenbezitter die met zijn handen in het haar zit en het allemaal even niet meer weet verstandig en geruststellend toespreekt. Hogendoorn schrijft namelijk precies zó als ze ongetwijfeld ook haar cursisten toespreekt: in ongecompliceerde spreektaal met gedachtesprongetjes, een bemoedigend woordje hier, een vermaning daar, een grapje er tussendoor. Ze waarschuwt, legt uit, vraagt begrip voor het standpunt van de hond en houdt de cursist af en toe een spiegel voor. Bovendien put ze rijkelijk uit de ervaringen met haar eigen honden. Hierdoor ervaart de lezer, net als de cursist, dat de ene hond de andere niet is, dat er geen standaard gedrag is met een standaard aanpak en dat wat bij de ene hond van een leien dakje gaat, bij een ander wel eens een tijdje kan duren. Het geeft je het prettige gevoel dat je

er niet alleen voorstaat. Alleen al daarom neem je de stilistische oneffenheidjes en het wat naïef opgediste broodje aap over de hond met allemaal nietjes in zijn oor voor lief.